

Czy jedno wspomnienie jest jedno?

A może działa jak system refrenów: powtarza się, zapętla, gubi, ale czasem pozwala wyjść poza własny cykl. (Górniak)

Czy forma może stać się narzędziem porządkowania wewnętrznego chaosu?

Białe, pozornie chłodne kształty tworzą coś na kształt "pensjonaciku pamięci" (Trusewicz). To architektura zbudowana z niedopowiedzeń i wewnętrznych przesunięć.

Co dzieje się z doświadczeniem, kiedy przestaje być teraźniejsze?

Prace Igi Niewiadomskiej sytuują się na granicy między tym, co trwałe i namacalne, a tym, co wymyka się bezpośredniemu uchwyceniu. Artystka rozkłada to napięcie na materię: na powierzchnię reliefów, które zdają się coś przechowywać, oraz na układy form balansujące między zapisem a śladem. Jej realizacje nie odtwarzają obrazów – budują dla nich warunki bytowania.

Jak uchwycić to, co istnieje tylko w fragmentach?

Gipsowe reliefy i obiekty ze sklejki operują językiem redukcji. Organizują ciężar, rytm i relacje między własnymi elementami oraz sobą nawzajem. To oszczędny system wizualny, w którym to, co chłodne i zdystansowane, zaczyna funkcjonować jako nośnik sentymentu i emocji. W ten sposób wystawa reprodukuje w przestrzeni lęk i wątpliwości, które – niczym sępy w zawieszeniu – krążą nad konstrukcją „WIELKIEGO WSPOMNIENIA”.

Czy można zatrzymać coś, co uparcie powraca?

Wystawa Igi Niewiadomskiej otwiera przestrzeń wątpliwości i prowokuje: czy da się rozbroić natarczywe obrazy, które burzą poczucie teraźniejszości? Czy można je oswoić, zamykając w formie?

Lektury towarzyszące:

1. Plemię, Michał Trusewicz
2. Malina, Ingeborg Bachmann
3. jestem małą muszką owocówką, przyleciałam na ciebie popatrzeć, Ewelina Figarska
4. Pięć adaptacji, Mateusz Górniak
5. Gdańskie wspomnienia młodości, Joanna Schopenhauer